

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Τηλ.: 210 4951396, FAX: 210 4951397
 Email: agiosgeorgioskorydallou@gmail.com

ΣΕΙΔΑ: «ΕΝΤΥΠΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ»

№ 2:

«Ίδού, βαδίζω πρὸς Θεϊαν Κοινωνίαν...»

Μέ πολλή ἀγάπη σᾶς παρακαλοῦμε νά προσέξετε τὰ λίγα λόγια πού περιέχει τὸ φυλλάδιο αὐτό, πού ἀποβλέπουν σὸν καλύτερο τρόπο τῆς Θεϊας Μεταλήψεως.

Εἶναι πραγματικά παρήγορο ὅτι οἱ Χριστιανοὶ μας κατὰ τίς μεγάλες ἑορτές προσέρχονται ἄθροα νά κοινωνήσουν καὶ νά λάβουν ἔτσι τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Δυστυχῶς ὅμως οἱ περισσότεροὶ προσέρχονται ἀπροετοίμαστοι σὸ Μέγα αὐτὸ Μυστήριον.

Γιὰ νά κοινωνήσει ὁ πιστὸς τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου εἶναι ἀπαραίτητο νά ἔχει καθαρῶσει τὴν ψυχὴ του ἀπὸ κάθε ἁμαρτία –μικρὴ ἢ μεγάλη– μέσα

ἀπὸ τὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Μία εὐχὴ πού διαβάζουμε στὴν ἐκκλησία πρὶν τὴ Θεία Μεταλήψη ἀναφέρει σχετικὰ μὲ τὴν Θεία Κοινωνία: «πῦρ γὰρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγων» καὶ μία ἄλλη «ἄνθραξ

γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀναξίους φλέγων». Φωτὰ δηλαδὴ γίνεται γιὰ αὐτοὺς πού προσέρχονται ἀπροετοίμαστοι. Καὶ βέβαια στὴν ἐξομολόγησιν δὲν πηγαίνουν μόνο ὅσοι ἔχουν διαπράξει σοβαρὰ ἁμαρτήματα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ τὰ μικρά, μὲ αὐτὰ πού τὰ θεωροῦμε ἀσήμαντα. Καὶ μὴν ξεχνοῦμε «οὐδεὶς ἀναμάρτητος».

Ἄλλη μία συνήθεια εἶναι καὶ ἡ προσελευση στὴν Θεία Κοινωνία χωρὶς νά

ἔχει προηγηθεῖ ἐκκλησιασμός. Πολλοί ἀδελφοί μας προσέρχονται στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, μεταλαμβάνουν καί βιασικά ἀποχωροῦν ἀπό τήν ἐκκλησία. Μήπως αὐτό δείχνει ὅτι ἐκλαμβάνουμε τή Θεία Κοινωνία ὡς ἔθιμο καί συνήθεια καί ὄχι ὡς Ἱερό Μυστήριο; Μήπως θά ἦταν καλύτερα νά προσέλθουμε λίγο νωρίτερα στό Ναό καί νά προετοιμαστοῦμε διά τῆς προσευχῆς γιά τό ὕψιστο αὐτό γεγονός πού θά συμβεῖ μετά ἀπό λίγο; Ἄς προβληματιστοῦμε!

Παρακάτω ἐκθέτουμε μερικές συμβουλές γιά τήν ὥρα τῆς Θείας Κοινωνίας.

Τό πρῶτο πού χρειάζεται νά τηρηθεῖ εἶναι ἡ ὑπομονή. Καθόμαστε πάντοτε ὁ ἕνας πίσω ἀπό τόν ἄλλον χωρίς βιασύνη. Προσερχόμαστε ἀπό τούς δύο διαδρόμους, δεξιὰ καί ἀριστερά καί ὄχι ἀπό τόν κεντρικό, ἀπό τόν ὁποῖο ἀποχωροῦμε. Εἶναι ἀγένεια ἐνῶ ὅλοι οἱ πιστοί περιμένουν στή σειρά τους, κάποιοι νά μπαίνουν ἀπό τό κέντρο ἀδιαφορώντας γιά τούς ἄλλους. Ποτέ δέν κάνουμε συζήτηση, ὅταν πηγαίνομε νά κοινωνήσομε.

Δεύτερο. Πλησιάζομε ἀθόρυβα καί μέ σεβασμό, προσοχή καί προσευχή στό Ἅγιο Ποτήριο καί κάνομε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ.

Τρίτο. Παίρνομε μέ τά δυό μας χέρια τό κόκκινο πανί, πού στήν ἐκκλησιαστική γλώσσα ὀνομάζεται Μάκτρο, καί τό τοποθετοῦμε κάτω ἀπό τό σαγόνι

μας καλά ἀπλωμένο. Ἀνοίγομε καλά τό στόμα μας καί, ἀφοῦ ὁ Ἱερέας μᾶς δώσει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μέ τήν λαβίδα (κουταλάκι), τότε κλείνομε τό στόμα μας καί μετά σκουπίζομε τά χεῖλη μας μέ τό μάκτρο.

Στό σημεῖο αὐτό, νά μᾶς ἐπιτρέψετε νά κάνομε τήν ἐξῆς ἀξιοπρόσεκτη σύσταση πρὸς τίς γυναῖκες πού βάφουν τά χεῖλη τους. Τά βαμμένα χεῖλη ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα νά μένει χρῶμα στήν Ἁγία Λαβίδα ἢ στό μάκτρο καί –τό χειρότερο– νά ἀναμειγνύεται μέ τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Τέταρτο. Απομακρυνόμαστε ἀπό τό Ἅγιο Ποτήριο μέ ἡσυχία, χωρίς ὀμιλίες διότι ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά πεταχτεῖ Μαργαρίτης ἀπό τό στόμα μας καί ἐπιστρέφομε στήν θέση μας γιά νά παραμείνομε καί στήν ὑπόλοιπη Θεία Λειτουργία μέχρι τό «Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν».

Πέμπτο. Προσευχόμαστε, εὐχαριστοῦμε καί δοξάζομε τόν Κύριό μας, πού μᾶς ἀξίωσε νά κοινωνήσομε καί ἔτσι γίναμε σύσσωμοι καί σύναιμοι Χριστοῦ, ὅπως λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀγαητοί μας ἀδελφοί,

Ἡ Θεία Κοινωνία, κατά τόν πατέρα τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεοφόρο, εἶναι «φάρμακον ἀθανασίας» καί «ἀντίδοτον τοῦ μή ἀποθανεῖν».

Μέ τήν Θεία Κοινωνία γινόμαστε

θρόνος τοῦ Θεοῦ καί Ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄς προετοιμάσουμε κατάλληλα αὐτόν τό θρόνο.

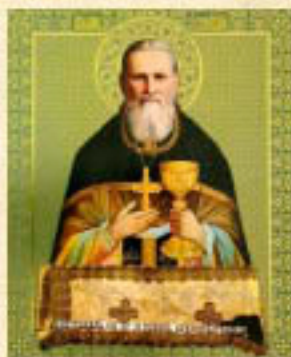
Τά παραπάνω ἀποτελοῦν καρπό ἀληθινῆς ἀγάπης καί ποιμαντικοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς ὅλους ἐσᾶς.

Περὶ Θείας Λειτουργίας ἁγ. Ἰωάννου τῆς Κρονστάνδης

Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι ἀληθινά μία οὐράνια, πάνω στή γῆ, ἱεροτελεστία, κατά τό χρόνο τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος ὁ Θεός, μ' ἓνα τρόπο ἰδιαίτερο, ἀμεσότητα καί στενότητα, εἶναι Παρών καί ἐνδιαμένει μέ τούς ἀνθρώπους, ὄντας ὁ ἴδιος Τεουργός, ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος. Δέν ὑπάρχει τίποτε στή γῆ ἀγιότερο, ὑψηλότερο, μεγαλειωδέστερο, ἐορταστικότερο καί πανηγυρικότερο καί ζωοπαροχότερο ἀπό τή Θεία Λειτουργία! Ὁ ἱερός ναός, κατ' αὐτόν ἰδιαίτερα τό χρόνο, εἶναι οὐρανός ἐπί γῆς καί οἱ ἱεουργοῦντες ἀναπαριστάνουν τόν ἴδιο τό Χριστό, τούς Ἀγγέλους, τά Χερουβίμ, τά Σεραφίμ καί τούς Ἀποστόλους. Ἡ

Θεία Λειτουργία εἶναι μία πάντοτε ἐπαναλαμβανόμενη ἐορτή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τό ἀνθρώπινο γένος καί παγκραταία μεσιτεία γιά τή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου καί τοῦ κάθε ἀνθρώπου χωριστά. Ὁ γάμος τοῦ Ἀρνίου εἶναι ὁ γάμος τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέα, στόν ὁποῖο νύμφη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι κάθε πιστή ψυχή, καί Νυμφαγωγός εἶναι τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Μέ πόσο καλά προετοιμασμένη, καθαρή καί ἀνατεταμένη τήν ψυχή πρέπει νά παριστάμεθα πάντοτε στή Θεία Λειτουργία, γιά νά μή συγκαταριθμηθοῦμε μέ κείνους πού μή ἔχοντας γαμήλιο ἐνδυμα, ἀλλά φέροντας τό κληιδωμένο ἐνδυμα τῶν παθῶν, δέθηκαν χει-

ροπόδαρα καί ρίφθηκαν έξω από τό νυμφώνα, στό σκότος τό έξώτερο! Τώρα όμως άτυχώς πολλοί δέν τό θεωρούν αναγκαίο νά πηγαίνουν καί νά συμμετέχουν στή Θεία Λειτουργία· άλλοι πηγαίνουν μόνο καί μόνο από συνήθεια καί έτσι φεύγουν στό τέλος τής κάθε Λειτουργίας οί ίδιοι, όπως εΐναι όταν προσέρχονται σ' αυτή, δίχως ανατεταμένες σκέψεις, δίχως συντετριμμένη τήν καρδιά τους, μέ άμετανόητη τήν ψυχή καί δίχως τήν άποφασιστικότητα νά διορθωθοῦν. Άλλοι πάλι στέκουν στήν εκκλησία χωρίς εὐλάβεια, άφηρημένοι, χωρίς νά συγκεντρώνονται, καί χωρίς νά έχουν κάνει όποιαδήποτε προετοιμασία στό σπίτι μέ τήν σκέψη τους καί μέ εγκράτεια, γιατί πολλοί τά καταφέρνουν πρὶν από τή Θεία Λειτουργία νά πίνουν καί κάποτε καί νά τρῶνε κατά κόρον.

Ω, πόσο εΐμαστε έμπαθεΐς μέ ροπή πρὸς τά γήινα! Δέν θέλουμε ακόμα καί μίαν ὥρα ν' αφιερώσουμε, όπως καί δάπρεπε, αποκλειστικά στό Θεό! Άκόμα καί κατά τήν Θεία, τήν ὑπερουράνια Λειτουργία επιτρέπουμε στόν έαυτό μας νά όνειροπολοῦμε μέ τά γήινα καί γεμίζουμε τήν ψυχή μας μέ εικόνες καί επιθυμίες γήινων πραγμάτων καί μερικές φο-

ρές, αλλοίμονο!, ακόμα καί μέ ακάθαρτες εικόνες· ὥστόσο, πόσο δά έπρεπε νά προσευχόμαστε μέ ζέση, νά στοχαζόμαστε μέ προθυμία τό μεγάλο τοῦτο μυστήριο, νά μετανοοῦμε γιά τίς άμαρτίες μας, νά θέλουμε καί νά ζητοῦμε τόν καθαρμό μας καί τόν εξαγιασμό μας, τόν φωτισμό, τήν ανακαίνιση καί τήν εδραίωσή μας στή Χριστιανική ζωή, στήν έφαρμογή τῶν εντολῶν τοῦ Χριστοῦ καί νά προσευχόμαστε γιά ζῶντες καί τεθνεῶτες! Γιατί ἡ Θεία Λειτουργία εΐναι θυσία ἰλασμοῦ, εὐχαριστίας, αϊνέσεως καί ἰκεσίας. Μεγάλο πρᾶγμα ἡ Θεία Λειτουργία! Κατά τήν τέλεσή της γίνεται ανάμνηση ὀλόκληρης τής ζωῆς, ὄχι όποιουδήποτε μεγάλου ανδρώπου, αλλά τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ, πού έπαθε καί πέθανε γιά μᾶς, πού άναστήθηκε καί αναλήφθηκε, πού έρχεται καί πάλιν γιά νά κρίνει τόν κόσμον ὄλο!

Ἡ Θεία Λειτουργία εΐναι τό δείπνο, ἡ τράπεζα τής αγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τό ανδρώπινο γένος. Γύρω από τόν Ἄμνό τοῦ Θεοῦ ὄλοι συναδροΐζονται στόν άγιο δίσκο κατά τή Λειτουργία, οί ζῶντες καί οί τεθνεῶτες, οί άγιοι καί οί άμαρτωλοί, ἡ Ἐκκλησία, ἡ θριαμβεύουσα καί ἡ στρατευόμενη.

